

Arrest

nr. 187 256 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 maart 2017 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

+ 2 kinderen

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 11.03.2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14 §3, 3°: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
- De betrokkene is niet in het bezit van een visum op het moment van haar arrestatie.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens winkeldiefstal (PV TG.12.L1.000752/2017 + TG.12.L1.000753/2017 + TG.12.L1.000754/2017 + TG.12.L1.000755/2017 + TG.12.L1.000756/2017 van de politiezone van Tongeren)

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

1.2. Op 4 maart 2017 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04/03/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens winkeldiefstal (PV TG.12.L1.000752/2017+ TG.12.L1.000753/2017 + TG.12.L1.000754/2017 + TG.12.L1.000755/2017 + TG.12.L1.000756/2017 van de politie zone van Tongeren)

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“A. Betreffende het feit dat het Bevel om het grondgebied te verlaten Bijlage 13, op datum van 4 maart 2017 genomen, op 4 maart 2017 ter kennis gebracht, duidelijk de voorschriften schendt van een adequate motivering van de formele akten, genomen door de administratieve autoriteiten en dit gezien de artikelen 1, 2 en 3 en volgende van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve akten, de artikelen 7, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Wet van 15.12.80, het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechtbank van de Mens, het artikel 23 van het Internationaal Pact betreffende de burgerrechten en politieke rechten, het artikel 22 van de Grondwet en het artikel 41 van het Handvest der fundamentele rechten van de Europese Unie evenals het algemeen principe van goede administratie dat waarborgt dat geen enkele ernstige maatregel van aard de belangen van de

ingezetene ernstig te compromitteren tegen hem aangenomen kan worden wegens zijn persoonlijk gedrag zonder dat hem de gelegenheid werd geboden zijn standpunt op nuttige wijze te laten kennen evenals het duidelijk principe van vergissing in appreciatie.

Alzo vindt verzoekster dat, krachtens het algemeen principe van de goede administratie zoals door de jurisprudentie voorzien, er gewaarborgd wordt dat geen enkele ernstige maatregel van aard haar belangen ernstig te compromitteren jegens haar kan aangenomen worden wegens haar persoonlijk gedrag zonder dat haar de gelegenheid werd geboden haar standpunt op nuttige wijze te laten kennen.

Verzoekster herinnert hiertoe trouwens aan het artikel 41 van het Handvest dat verduidelijkt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Zij herinnert eraan dat dit artikel 41 van het Handvest der Fundamentele rechten van de Europese Unie een tekst een rechtstreeks toepasbare tekst in België is en dus de bovenhand voert op de Belgische wettelijke beschikkingen, in casu de Wet van 15.12.80.

Betrokkene vindt dus dat dit bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk een ernstige maatregel van aard om haar belangen te treffen, vormt.

Verzoekster herinnert eraan dat zij samen met haar levensgezel, Meneer AHMETI, die toestemming heeft in België te verblijven, en haar drie kinderen samenwoont.

Er bestaat dus wel degelijk uit hoofde van deze laatste een gezinsleven in België.

Het lijdt geen twijfel dat, hoewel verzoekster in België samen met het levensgezel en haar 3 kinderen woont, dit bevel om het grondgebied te verlaten in casu een maatregel is die haar situatie ongunstig treft.

Het 41 van het Handvest der Fundamentele Rechten van de Europese Unie is anderzijds op verzoekster van toepassing hoewel zij geen onderdaan van de Unie is.

Inderdaad, dit artikel 41 van het Handvest der Fundamentele Rechten van de Europese Unie verleent het recht om gehoord te worden ten gunste van iedere persoon, onafhankelijk van nationaliteit of staatsburgerschap.

Bovendien herinnert zij aan de bewoordingen van het artikel 74/13 van de Wet van 15.12.1980, dat voorziet dat de Dienst Vreemdelingenzaken, in geval van uitwerking van een maatregel tot verwijdering, rekening moet houden met haar persoonlijke situatie.

„Zij vindt dat dit bevel om het grondgebied te verlaten, gebaseerd op het artikel 7 van de Wet van 15.12.80, een beschikking is die de Richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement van de Raad van 16.12.2008 in werking stelt, in casu wel degelijk een beslissing is die het recht van de Unie in werking stelt zodat het artikel 41 van het Handvest der Fundamentele Rechten van de Europese Unie van toepassing is, in casu overeenkomstig het artikel 51 van het hetzelfde Handvest, dat verduidelijkt:

„1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de in- stellingen, organen en instanties van de unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld.

2. Dit Handvest breidt het toepassingsgebied van het recht van de Unie niet verder uit dan de bevoegdheden van de Unie reiken, schept geen nieuwe bevoegdheden of taken voor de Unie, noch wijzigt het de in de Verdragen omschreven bevoegdheden en taken.”

In casu wordt niet betwist dat deze beslissing duidelijk hetzij een ernstige maatregel hetzij een maatregel is die verzoekster, die sinds 2009 in België woont, ongunstig kan treffen.

Deze laatste acht dat de schending van het recht gehoord te worden voortvloeit hetzij uit een algemeen principe van het Belgisch recht, hetzij uit het Recht van de Unie de annulering van de omstreden

beslissing met zich mee te brengen, des te meer daar het artikel 74/13 van de Wet van 15.12.80 het artikel 5 van de Richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement in werking stelt.

Bovendien wordt niet betwist dat de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins onwetend kon zijn het bestaan van aanwijzingen van een gezinsleven en dit gezin de gezinssamenstelling, door de Stad Luik uitgereikt voor de kennisgeving van dit bevel om het grondgebied te verlaten.

Hier vloeit dus uit voort dat een nauwgezetheidsplicht in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken zich opdrong.

Er was dus duidelijk in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken de verplichting rekening te houden met deze elementen in het kader van de motivering van dit bevel om het grondgebied te verlaten.

Alzo vindt zij dus dat, gezien het administratief dossier, zij geen elementen kon laten gelden betreffende haar persoonlijke situatie en meer bepaald haar gezinsleven, dat zij met haar levensgezel en haar 3 kinderen onderhoudt, het in aanmerking nemen ervan zou ertoe hebben kunnen leiden dat de betrokken administratieve procedure op een ander resultaat zou uitmonden .

-Hiertoe maakt zij gewag van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 juli 2015 nummer 149.656, dat verduidelijkt: "3.2. De Raad noteert dat, aangezien het de vermeende schending van het artikel 41 van het Handvest betreft, het Hof van Justitie van de Europese Unie in een arrest C-166/13, uitgesproken op 5 november 2014, aangeeft dat "er duidelijk; uit de bewoording van het artikel 41 van het Handvest resulteert dat dit zich niet tot de Lidstaten, maar enkel tot de instellingen, organen en organismen van de Unie richt (.) . Bij gevolg, kan de verzoeker om een verblijfstitel aan het artikel 41, paragraaf 2 sub a van het Handvest geen recht ontlenen om in iedere procedure betreffende zijn vraag te worden verhoord" (§44).

Gezien wat voorafgaat, is het rechtsmiddel dus onontvankelijk dat het in schending van het artikel 41 van het Handvest genomen is.

3.3.1. Betreffende de schending om gehoord te worden, aangehaald door verzoekster als algemeen principe van een goede administratie, herinnert de Raad er echter aan dat het artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 resulteert uit de overbrenging naar het Belgisch recht van het artikel 6.1. van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en van de Raad van 16 december 2008 betreffende de gemeenschappelijke normen en procedures van toepassing in de Lidstaten op de terugkeer van onderdanen van derde landen in onregelmatig verblijf (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) hetwelk vermeldt dat "Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de Lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft". Uit wat voorafgaat, resulteert dat iedere beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van de Wet van 15 december 1980 ipso facto een in werkingstelling is van het Europees recht.

Bovendien resulteert het artikel 74/11. van de Wet van 15 december 1980 uit de overbrenging naar het Belgisch recht van het artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG, hetwelk vermeldt dat: "1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod: a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten. 2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid." Iedere beslissing bevattende een inreisverbod in de zin van de Wet van 15 december 1980 is dus eveneens ipso facto een in werkingstelling van het Europees recht.

Het recht om gehoord te worden als algemeen rechtsprincipe van de Europese Unie is in casu dus van toepassing.

3.3.2. De Raad noteert bovendien dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in een arrest C-166-13, op 5 november 2014 uitgesproken, vermeldde dat: "Het recht om gehoord te worden waarborgt iedere persoon de mogelijkheid om op nuttige en effectieve wijze haar standpunt te laten kennen tijdens de administratieve procedure en voor de aanneming van iedere beslissing, die haar belangen op ongunstige wijze kunnen treffen (zie, in het bij zonder, arrest M. , EU: C: 2012: 744, punt 87 en vernoemde jurisprudentie). (...) Volgens een permanente jurisprudentie van het Hof, komen de fundamentele rechten zoals de eerbiediging van de rechten van de verdediging echter niet voor als absolute voorrechten, maar kunnen beperkingen bevatten op voorwaarde dat deze inderdaad beantwoorden aan doeleinden van algemeen belang nagestreefd door de betrokken maatregel en, opzichthens het nagestreefd doel, geen buitenmaatse en onduldbare tussenkomst vormen die de substantie zelf van de alzo gewaarborgde rechten zou aantasten (arresten Alassini e.a. , C-317/08 tot C320/08, EU: 0:2010:25+, punt 63; G. en R. , EU:C: 2013:533, punt 33 evenals Texdata Software, C 418/11, EU: C: 2013:588, punt 84) . (...) Bijgevolg vloeit uit de verplichting jegens onderdanen uit een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijven, een beslissing tot terugkeer te nemen, voorgeschreven door het artikel 6, paragraaf 1, van deze richtlijn, op het einde van een eerlijke en

transparante procedure voort dat de Lidstaten, in het kader van de procedurele autonomie waarover zij beschikken, enerzijds expliciet in hun nationaal recht de verplichting moeten voorzien om het grondgebied te verlaten in geval van onregelmatig verblijf en, anderzijds, moeten voorzien dat betrokkene geldig gehoord wordt in het kader van de procedure betreffende zijn verblijfsaanvraag of, in voorkomend geval, betreffende de onregelmatigheid van zijn verblijf. (...) Het recht om in iedere procedure te worden gehoord, zoals dit in het kader van richtlijn 2008/115 en, in het bijzonder in het artikel 6 ervan, van toepassing is, moet in die zin geïnterpreteerd worden dat het zich niet verzet tegen het feit dat een nationale autoriteit de onderdaan van een derde land niet specifiek zou verhoren betreffende een beslissing tot terugkeer wanneer zij, na het onregelmatig karakter van zijn verblijf op het nationaal grondgebied te hebben vastgesteld op het einde van een procedure, die zijn recht om gehoord te worden volledig eerbiedigde, beoogd jegens hem zo'n beslissing te nemen dat deze beslissing tot terugkeer al dan niet het gevolg is van een weigering op een verblijfstitel (CJUE, 5 november 2014, C-166/13).

Het Hof acht eveneens dat "Zo'n recht integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, algemeen rechtsprincipe van de Unie. Het recht om verhoord te worden waarborgt aan iedere persoon de mogelijkheid om op nuttige en effectieve wijze haar stand te laten kennen tijdens de administratieve procedure en voor de aanneming van iedere beslissing die haar belangen op ongunstige wijze kan treffen" (§§ 45 en 46), zij verduidelijkt echter dat "De verplichting de rechten van de verdediging van de bestemmingen van beslissingen, die hun belangen op gevoelige wijze treffen, alzo in principe weegt op de administraties van de Lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen het toepassingsveld van het recht van de Unie vallen" (§50).

De Raad herinnert er nog aan dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest yM.G. en N.R.", op 10 september 2013 uitgesproken (C-383/13), verduidelijkte dat: "(...) volgens het recht van de Unie, een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om gehoord te worden, slechts de annulering van de beslissing op het einde van de betrokken administratieve procedure met zich meebrengt indien, in afwezigheid van deze onregelmatigheid, deze procedure op een ander resultaat kon uitmonden. Opdat zo'n onregelmatigheid zou worden vastgesteld, komt het inderdaad de nationale rechter toe, wanneer hij acht in aanwezigheid te zijn van een onregelmatigheid die het recht gehoord te worden treft, na te kijken of, in functie van de feitelijke omstandigheden en de omstandigheden naar recht specifiek aan de zaak, de betrokken administratieve procedure zou hebben kunnen uitmonden op een ander resultaat indien de onderdanen van de betrokken derde landen elementen van aard om (de zin van de beslissing te wijzigen) hadden kunnen doen gelden" (CJUE, 10 september 2013, C-383/13, punten 38 en 40).

3.3.3. In casu, in de mate waarin de omstreden akten een bevel zijn om het grondgebied te laten en een inreisverbod, eenzijdig door verweerster genomen op basis van de artikelen 7 en 74/11 van de Wet van 15 december 180, acht de Raad dat het recht om gehoord te worden als algemeen rechtsprincipe van de Europese Unie verweerster oplegde om verzoeker toe te laten zijn opmerkingen nuttig te laten gelden.

De Raad merkt echter op dat verzoeker in het verzoekschrift uiteenzet dat, indien verweerster verzoeker de mogelijkheid had geboden zijn opmerkingen te laten gelden voor de aanneming van de omstreden akten, hij in het bijzonder elementen betreffende zijn gezinsleven met (zijn levensgezellin) zou hebben doen gelden". De Raad stelt vast dat er geenszins uit de stukken, bij het administratief dossier gevoegd, blijkt dat verzoeker, in het kader van de procedure die leidde tot het nemen van deze akten, elementen betreffende zijn persoonlijke situatie en meer bepaald het gezinsleven dat hij met zijn levensgezellin onderhoudt, kon laten gelden, het in aanmerking nemen ervan zou ertoe hebben kunnen leiden dat de betrokken administratieve procedure op een ander resultaat uitmondde.

Zonder zich omtrent deze elementen uit te spreken, kan de Raad enkel vaststellen dat, door verzoeker niet de mogelijkheid te bieden zijn standpunt op nuttige en effectieve wijze te laten kennen voor de aanneming van de omstreden akte, die beslissingen zijn die zijn belangen op ongunstige wijze kunnen treffen, verweerster zijn recht om gehoord te worden als algemeen rechtsprincipe van de Europese Unie niet eerbiedigde.

Jurisprudentie, gevestigd door de Raad in een arrest nr. 164.927 van 30 maart 2016, verduidelijkte: "In casu merkt de Raad dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verweerster verzoekster de mogelijkheid bood haar standpunt te laten kennen alvorens de aanneming van de omstreden akte, hetgeen een eenzijdige beslissing is, genomen door verweerster terwijl de Raad, zoals supra in herinnering gebracht, acht dat het recht om gehoord te worden als algemeen rechtsprincipe zich aan verweerster opdrong om verzoekster op de hoogte te brengen dat zo'n maatregel beoogd werd en haar toe te laten haar opmerkingen nuttig te laten gelden.

-Uit het verzoekschrift blijkt dat, indien deze mogelijkheid haar geboden was, verzoekster haar gezinsleven en het hoger belang van het kind zou hebben laten gelden, hiertoe documenten bij haar verzoek voegend.

Zonder zich over deze elementen uit te spreken, kan de Raad enkel vaststellen dat, door verzoekster niet de mogelijkheid te bieden haar standpunt op nuttige en effectieve wijze te laten kennen alvorens de aanneming van de omstreden akte, die een beslissing is die haar belangen op ongunstige wijze kunnen treffen verweerster het recht van verzoekster om gehoord te worden niet eerbiedigde".

Uit hetgeen hiervoor werd aangehaald, blijkt dus dat het bevel om het grondgebied te verlaten het voorschrift van de Europese teksten evenals van het artikel 74/13 van de Wet van 15.12.80 niet naleefde en duidelijk eveneens een onevenredige schending is van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoekster, zoals bij artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens beschermd.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten treft de situatie van verzoekster immers duidelijk op ernstige wijze.

Het past dus de annulering van dit bevel om het grondgebied te verlaten te annuleren.

B. Betreffende het feit dat het inreisverbod van 3 jaar Bijlage 13 sexies, genomen op datum van 4 maart 2017, 'op 4 maart ter kennis gebracht, duidelijk de voorschriften schendt van een adequate motivering van de formele akten, genomen door de administratieve autoriteiten en dit gezien de artikelen 1, 2 en 3 en volgende van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de administratieve akten, de artikelen 7, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Wet van 15.12.80, het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, het artikel 23 van het Internationaal Pact betreffende de burgerrechten en politieke rechten, het artikel 22 van de Grondwet en het artikel 41 van het Handvest der Fundamentele Rechten van de Europese Unie evenals het algemeen principe van goede administratie waar het waarborgt dat geen enkele ernstige maatregel van aard om de belangen van de ingezetene ernstig te compromitteren tegen hem genomen kan worden wegens zijn persoonlijk gedrag zonder dat hem de gelegenheid werd geboden zijn standpunt op nuttige wijze te laten kennen evenals het principe van duidelijke vergissing in appreciatie.

Alzo herinnert verzoekster eerst aan de bewoordingen van het artikel 74/11 van de Wet van 15.12.1980, dat verduidelijkt: 3° "De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening

° te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

§2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, ■op- voorwaarde .[dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Uit de bewoordingen van het artikel 74/11 van de Wet van 15.12.80 blijkt dus dat het de Dienst Vreemdelingenzaken toebehoorde in het kader van de motivering van dit inreisverbod om rekening te houden met alle elementen van de zaak en de persoonlijke situatie van verzoekster in de bepaling van de duur van dit inreisverbod.

Het is trouwens in die bewoordingen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich uitsprak in een arrest van 30 juni 2016 nummer 170975, dat verduidelijkt:

"Betreffende het tweede rechtsmiddel,

Daar het genomen is in schending van het artikel 74/14 §3 3° en 4° van de Wet van 15 december 1980 is het rechtsmiddel niet ontvankelijk. Deze beschikking, die verweerster toelaat in bepaalde hypothesen af te wijken van de gewone termijn toegekend aan de onderdanen van een derde staat in illegaal verblijf om het grondgebied te verlaten, is immers vreemd aan deze zaak, die betrekking heeft op een inreisverbod. Bij gevolg kan zij niet door de omstreden beslissing geschonden zijn.

Bovendien is de omstreden beslissing gebaseerd op het artikel 74/11 van de Wet van 15 december 1980 dat verduidelijkt dat: "De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit deze beschikking valt af te leiden dat verweerster de maximum termijn van drie jaar niet automatisch kan toepassen en, in tegendeel, het geheel der elementen van de zaak in overweging moet nemen."

"Verzoeker herinnert er echter aan dat dit inreisverbod dubbel gemotiveerd moet zijn, enerzijds betreffende de reden waarom zij als zodanig werd aangenomen en, anderzijds, betreffende haar duur die desalniettemin rekening moet houden met de bewoordingen van het artikel 74/11 §1 lid 2 van de Wet van 15.12.80 dat een maximum inreisverbod van drie jaar voorziet in bijzondere gevallen en dat eveneens voorziet dat dit inreisverbod in eveneens precieze gevallen met 3 jaar vermeerderd kan worden zonder maximum 5 jaar te overschrijden.

Dat de motivering van het inreisverbod, door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen, zich in casu baseert op de volgende elementen:

Betrokkene bood zich niet bij de Belgische autoriteiten aan om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast adres, verblijfplaats, weigert haar adres aan de autoriteiten mee te delen.

Betrokkene werd aangehouden op heterdaad van zwartwerk, vastgesteld door de Politie Luik en de sociale inspectie, die een PV zal opstellen.

Reden waarom er betrokkene een inreisverbod wordt opgelegd.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

Betrokkene niet aarzelde illegaal op het Belgisch grondgebied te verblijven en zonder vergunning te werken. Overwegende het geheel van deze elementen, het belang van de controle van de immigratie en de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar niet bovenmatig.

In het kader van de uitwerking van de motivering betreffende de duur van het inreisverbod behoorde het de Dienst Vreemdelingenzaken toe rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekster. Zoals hierboven in herinnering gebracht, vindt zich echter dat de motivering van het inreisverbod zich enkel beperkt tot het uitleggen van de redenen waarom dit inreisverbod genomen werd, maar niet haar duur.

Hiertoe maakt verzoeker gewag van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 juni 2016, nummer 169607, dat verduidelijkte:

"3.2. De Raad herinnert eraan dat een inreisverbod dubbel gemotiveerd moet zijn, enerzijds betreffende de reden waarom zij als dusdanig wordt aangenomen en anderzijds betreffende zijn duur, die zeker, bevat moet zijn binnen de grenzen bepaald door het voorschrift van het artikel 74/11 §1 lid 2 van de Wet van 15 december 1980 (thans tot 3 jaar in bepaalde gevallen, tot 5 jaar in andere gevallen met de mogelijkheid deze duur van 5 jaar te overschrijden in geval van 1ernstige dreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid)", maar voor het overige bepaald wordt volgens de appreciatie van verweerster aan wie het echter toekomt haar beslissing te motiveren.

In casu is de motivering weerhouden voor de aanneming als dusdanig van een inreisverbod dat "geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek wordt verleend", hetgeen resulteert uit het "bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding op het oog op verwijdering, jegens verzoekster bijkomstig genomen.

De bewoordingen, die in de omstreden beslissing volgen 'Betrokkene heeft geen officieel adres in België, er bestaat dus een risico op vluchtgevaar, reden waarom er hem geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegekend en dus waarom hem een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd' zijn, gezien hun formulering, opnieuw de motivering voor de afgifte van een inreisverbod maar geen motivering betreffende haar duur.

Zoals verzoekster het opwerpt wanneer zij aangeeft dat "verweerster moet bewijzen waarom zij een inreisverbod van twee jaar oplegt en waarom geen inreisverbod van minder dan twee jaar", laat de alzo bewoorde omstreden beslissing niet toe de correcte aanwending van het artikel 74/11 §1 lid 2 van de Wet van 15 december 1980 gezien de feitelijke omstandigheden van de zaak betreffende de duur van het inreisverbod te controleren. In haar observatienota hieromtrent geeft verweerster aan dat "verzoeker zich beperkt tot het bekritisieren van de duur van het inreisverbod zonder aan te geven waarom een meer beperkte duur in zijn situatie gerechtvaardigd zou zijn

Behalve het feit dat verweerster hier geen enkel concreet gevolg uit trekt, moet er worden vastgesteld dat deze argumentatie niet gevolgd kan worden daar zij zou leiden tot een vorm van omkering van de bewijslast, het principe moet blijven dat het aan verweerster is, op initiatief van de omstreden beslissing, het fijne van haar beslissing uiteen te zetten overeenkomstig het artikel 74/11 §1 voornoemd

Bovendien vindt betrokkene eveneens dat zij voor de kennisgeving van dit inreisverbod haar standpunt niet kon laten gelden en zij vindt dus dat haar recht om gehoord te worden niet nageleefd werd.

Het is trouwens in dit zin dat de Raad van State in een arrest 19 februari 2015 verduidelijkte: "Bijgevolg, gezien de finaliteit van dit algemeen rechtsprincipe, moet de bevoegde autoriteit met volle kennis van zaken statueren, overgaan tot een nauwgezet onderzoek van de feiten, inlichtingen, noodzakelijk voor het nemen van de beslissing, inwinnen en alle elementen van het dossier in overweging nemen."

Verzoekster vindt dat zij voorafgaand aan het nemen van dit inreisverbod, dat een eenzijdige beslissing/ door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen ingevolge het bevel om het grondgebied te verlaten, niet gehoord kon worden.

Betrokkene herinnert eraan dat zij samenwoont met Meneer AHMETI, die toestemming heeft om in België te verblijven.

Als dit gezinselement echter ter kennis van de Dienst Vreemdelingenzaken was gebracht, zou het resultaat helemaal anders geweest zijn.

Bovendien vindt de Dienst Vreemdelingenzaken, in het kader van haar motivering betreffende de duur van 3 jaar van dit inreisverbod, dat verzoekster een gevaar is voor de Belgische openbare orde.

Verzoekster vindt echter dat, gezien het feit dat zij geen voorwerp uitmaakte van een gerechtelijke veroordeling en dat zij slechts het voorwerp uitmaakte van vermoedens van een feit van diefstal, de bedreiging voor de openbare orde niet bewezen is.

Bovendien herinnert zij eraan, zoals hierboven aangehaald, dat de duur van het verbod bepaald wordt rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak.

Verzoekster acht dus geen ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Verzoekster beschouwt dat de motivering van dit inreisverbod, gebaseerd op het feit dat betrokkene een bedreiging voor de openbare orde vormt, zelf gebaseerd op een vermoeden van diefstal en hier illegaal te verblijven, niet geldig is gezien het artikel 74/11 van de Wet van 15.12.1980, maar eveneens gezien de jurisprudentie van het CJCE in een arrest van 11 juni 2015, dat het artikel 7 van de richtlijn 2008/115 EG interpreteerde.

Zo moet de bedreiging jegens de openbare orde volgens de jurisprudentie van het CJCE ernstig zijn.

Bovendien verzet het artikel 7 van de Richtlijn 2008/115/EG zich volgens het CJCE tegen iedere nationale praktijk volgens dewelke een onderdaan uit een derde land, die onregelmatig op het grondgebied van een lidstaat verblijft, vermaard wordt een gevaar te vormen voor de openbare orde in de zin van deze beschikking met als enig motief dat deze onderdaan ervan verdacht wordt een strafbare, handeling, gekwalificeerd als wanbedrijf of misdad, te hebben gepleegd.

Het is trouwens in die zin dat de Raad zich uitdrukte in een arrest nr. 181.320 van 26 januari 2017, dat verduidelijkte: "3.1.2. In een arrest van 11 juni 2015 (C-554/13, Z. Zh. tegen Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie)zette het Hof van Justitie van de Europese Unie uiteen betreffende de interpretatie van het artikel 7§4 van de Richtlijn 2008/115/EG volgens dewelke " (...) indien de betrokken persoon een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationaliteit veiligheid, mogen de Lidstaten ervan afzien een vrijwillige vertrektermijn te verlenen of mogen zij een termijn van minder dan zeven dagen verlenen", "dat een Lidstaat gehouden is het begrip * gevaar voor de openbare orde te appreciëren, in de zin (van deze beschikking) , geval per geval, om na te kijken of het persoonlijk gedrag van de onderdaan van een betrokken derde land een werkelijk en actueel gevaar is voor de openbare orde. Wanneer het zich baseert op een algemene praktijk of enig vermoeden om zo'n gevaar vast te stellen, zonder dat er degelijk rekening wordt gehouden met het persoonlijk gedrag van de onderdaan en het gevaar, dat dit gedrag voor de openbare orde vertegenwoordigt, miskent een Lidstaat de eisen die voortvloeien uit een individueel onderzoek van desbetreffende zaak en het evenredigheidsprincipe. Hieruit resulteert dat het feit dat een onderdaan van een derde land ervan verdacht wordt -een strafbare handeling, gekwalificeerd als wanbedrijf of misdad in het nationaal recht, te hebben gepleegd of het voorwerp uitmaakte van een strafrechtelijke veroordeling voor zo'n handeling kan, op zich,, niet rechtvaardigen dat deze onderdaan beschouwd wordt als zijnde een gevaar voor de openbare orde in de zin van het artikel 7, paragraaf 4, van de Richtlijn 2008/115. Het past echter te verduidelijken dat een Lidstaat het bestaan van een gevaar voor de openbare orde kan vaststellen in aanwezigheid van een strafrechtelijke veroordeling zelfs indien deze nog niet definitief geworden is wanneer deze veroordeling, samen met andere omstandigheden betreffende de situatie van de betrokken persoon, zo'n vaststelling rechtvaardigt. (...), Bovendien kan het eenvoudig vermoeden dat een onderdaan van een derde land een strafbare handeling, gekwalificeerd als wanbedrijf of misdad in het nationaal recht, samen met andere elementen betreffende het particulier geval, een vaststelling van gevaar voor de openbare orde in de zin van het artikel 7, paragraaf 4 van de Richtlijn 2008/115 staven zodra, zoals uit het punt 48 van dit arrest voortvloeit, de Lidstaten voor het essentieel vrij blijven de vereisten van het begrip openbare orde overeenkomstig hun nationale noden te bepalen en dat noch het artikel 7 van deze richtlijn noch een andere beschikking ervan toelaten te beschouwen dat een strafrechtelijke veroordeling hiertoe noodzakelijk zou zijn" (punten 50 tot 52) en besluit dat "het past op de eerste vraag te antwoorden dat het artikel 7, paragraaf 4, van de Richtlijn 2008/115 in die zin geïnterpreteerd moet worden dat het zich verzet tegen een nationale praktijk volgens dewelke een onderdaan uit een derde land, die onregelmatig op het grondgebied van een Lidstaat verblijft, vermaard wordt een gevaar voor de openbare orde in de zin van deze beschikking te vormen met als enig motief dat deze onderdaan ervan verdacht wordt een strafbare handeling, gekwalificeerd als wanbedrijf of misdad in het nationaal recht, te hebben gepleegd of het voorwerp uitmaakte van een strafrechtelijke veroordeling voor zo'n handeling" (punt 54). In dit

arrest, verduidelijkend dat "het past te beschouwen dat het begrip "gevaar voor de openbare orde", zoals voorzien bij het artikel 7, paragraaf 4, van desbetreffende richtlijn, in ieder geval, buiten de verstoring van de sociale orde die iedere inbreuk op de Wet vormt, het bestaan veronderstelt van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging die een fundamenteel belang van de maatschappij treft (zie, per analogie, arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 3 en vernoemde jurisprudentie). Bijgevolg is, in het kader van een appreciatie van dit begrip, relevant ieder feitelijk, elementen of element naar recht betreffende de situatie van de betrokken onderdaan van een derde land dat een licht kan werpen op de vraag te weten of het persoonlijk gedrag van deze constitutief is voor zo'n dreiging. Bijgevolg, indien een onderdaan, die ervan verdacht wordt een strafbare handeling, gekwalificeerd als wanbedrijf of misdaad in het nationaal recht, te hebben gepleegd of het voorwerp uitmaakte van een strafrechtelijke veroordeling voor zo'n handeling, komen bij de relevante elementen hiertoe de aard en de ernst van de handeling evenals de tijd, verlopen sinds het gepleegd werd, voor" (punten 59 tot 62) , het Hof beschouwde dat het artikel 7, paragraaf 4 van de Richtlijn 2008/115, in die zin geïnterpreteerd moet worden dat, indien een onderdaan van een derde land, die onregelmatig op het grondgebied van een lidstaat verblijft, die ervan verdacht wordt een strafbare handeling,, gekwalificeerd als wanbedrijf of misdaad in het nationaal recht, te hebben gepleegd, of het voorwerp uitmaakte van een strafrechtelijke veroordeling voor zo'n handeling, andere elementen, zoals de aard en de ernst van deze handeling, de tijd verstreken sinds het plegen ervan evenals de omstandigheid dat deze onderdaan het grondgebied van deze Lidstaat aan het verlaten was toen hij door de nationale autoriteiten geïnterpelleerd werd, relevant kunnen zijn in het kader van de appreciatie van de vraag te weten of desbetreffende onderdaan een gevaar vormt voor de openbare orde in de zin van deze beschikking. In het kader van deze appreciatie is, in voorkomend geval, eveneens relevant ieder element dat betrekking heeft op de betrouwbaarheid van het vermoeden van het wanbedrijf of de misdaad, aan de betrokken onderdaan van een derde land verweten" (punt 65).

3.2. Gezien de gelijkaardige bewoordingen, in de artikelen 7 §4 en 11 §2 van de Richtlijn 2008/115 gebruikt, deze laatste beschikking anderzijds toevoegend dat de dreiging voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid "ernstig" moet zijn, acht de Raad dat het past rekening te houden met het onderricht van het arrest van het Hof van Justitie, vernoemd in punt 3.1.2, in de toepassing van de beschikkingen betreffende het inreisverbod. In casu stelt de Raad vast dat verweerster de duur van het omstreden reisverbod bepaalt op acht jaar "omdat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde" na, enerzijds, de veroordeling door verzoeker in 2012 opgelopen en anderzijds de omstandigheid dat hij illegaal op het Belgisch grondgebied verblijft, t hebben opgemerkt. De Raad acht echter dat, door de vaststelling volgens dewelke "betrokkene een ernstige dreiging voor de openbare orde vorm" op deze enige veroordeling en op het feit dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft, te baseren, verweerster haar feitelijke beslissing en beslissing in rechte niet geldig en voldoende motiveerde gezien het artikel 74/11 §1, lid 4, van de Wet van 15 december 1980 en de interpretatie die ervan gedaan moet worden in het licht van de bovenvermelde jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Het behoorde inderdaad toe aan verweerster, om te appreciëren of het persoonlijk gedrag van verzoeker constitutief was van zo'n dreiging, "ieder feitelijk element en ieder element naar recht betreffende zijn situatie" in overweging te nemen en, in het bij zonder, "de aard en de ernst van deze handeling evenals de tijd verstreken sinds het plegen ervan", wat geenszins uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt.

3.3. De argumentering, door verweerster in haar observatienota uiteengezet, volgens dewelke "in tegenstelling (sic) tot wat verzoeker beweert, de omstreden beslissing zich niet enkel op zijn veroordeling baseert, maar eveneens het gewelddadig karakter van de feiten, waarvoor hij veroordeeld werd en de ernst van de opgelopen straf, vermeldt.

Verzoeker verwijt (sic) tegenpartij de omstandigheden na deze veroordeling niet in overweging te hebben genomen, zij zouden bewijzen dat hij geen actueel gevaar meer voor de openbare orde vormt, maar verduidelijkt geenszins de elementen die door de tegenpartij in overweging zouden hebben kunnen worden genomen" is niet van aard om de vaststelling, die voorafgaat, om te keren. Inderdaad, de Raad herinnert eraan dat er uit het onderricht van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie, in punt 3.1.2 vernoemd, voortvloeit dat verweerster zich niet enkel op inbreuken, gepleegd door verzoeker, of die deze verondersteld wordt gepleegd te hebben, mag baseren om te beschouwen dat zijn gedrag constitutief is voor een ernstige dreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid in de zin van het artikel 74/11 §1, lid 4, van de Wet van 15 december 1980, maar eveneens "ieder feitelijke element of ieder element naar recht betreffende zijn situatie" en in het bijzonder "de aard en de ernst van deze handeling evenals de tijd verstreken sinds het plegen ervan" in overweging moet nemen. De Raad merkt echter, bij lezing van de omstreden beslissing, op dat verweerster zich tevreden stelde met het verwijzen naar "het gewelddadig karakter van de feiten" en niet, zoals zij het in haar observatienota bevestigt, naar de ernst van de opgelopen straf.

Anderzijds, betreffende het arrest van deze Raad nr. 130592 van 30 september 2013, waarnaar verweerster in haar observatienota verwijst, merkt de Raad op dat verzoeker, in desbetreffend arrest, het verzoek tot annulering van een inreisverbod verwierp, genomen jegens een vreemdeling die meerdere veroordelingen had opgelopen en die, bovendien, getracht had de Belgische Staat te misleiden via een aanvraag tot wettelijke samenwoning die het voorwerp van een seining uitmaakte. De Raad merkte eveneens de korte duur van de termijn tussen de invrijheidstelling van verzoeker en het namen van het inreisverbod op.

Er moet worden vastgesteld dat de feiten van dit arrest verschillen van deze in dit geval daar verzoeker, in casu, slechts één enkele veroordeling heeft opgelopen van twee jaar, waarvan de helft met opschorting en dat de omstreden beslissing twee jaar en half na de annulering van het inreisverbod, beoogd in punt 1.7.3. van het onderhavig arrest, tussenkomt.

3.4. Uit wat voorafgaat, resulteert dat het aspect van het middel, in het punt 3.2. onderzocht, gegrond is en volstaat tot de annulering van de omstreden akte. Er is dan ook geen aanleiding om de andere ontwikkelingen van middelen te onderzoeken die, indien zij als gegrond verondersteld worden, slechts een annulering met meer uitgestrekte effecten met zich mee zouden kunnen brengen."

Dat dit inreisverbod bij gebrek aan adequate motivering geannuleerd moet worden."

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de schending opwerpt van artikel 23 BUPO-verdrag en artikel 22 van de Grondwet maar nalaat in haar verzoekschrift uiteen te zetten op welke wijze voormelde bepalingen door de bestreden beslissingen geschonden worden.

Het enig middel is in de aangegeven mate dan ook onontvankelijk.

2.3. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen.

Zo wordt wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven geënt op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet stellende dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten - geen visum - en dat zij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden - een PV werd opgemaakt ten haren laste wegens winkeldiefstal - alsook wordt gewezen op artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet en gemotiveerd dat zij een gevaar is voor de openbare orde.

Wat betreft het bestreden inreisverbod wordt gewezen op de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet waarbij erop gewezen wordt dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan en dat verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag een gevaar voor de openbare orde te zijn gelet op het PV ten haren laste opgesteld wegens winkeldiefstal. Dit zijn de redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd. Wat betreft de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat verzoekende partij geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden en het feit dat zij niet getwijfeld heeft op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde te schaden zodat het gelet op al deze elementen in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod voor drie jaar proportioneel is.

Gelet op voorgaande mist het betoog dat de motivering van het inreisverbod "zich enkel beperkt tot het uitleggen van de redenen waarom dit inreisverbod genomen werd, maar niet haar duur" feitelijke grondslag. Verzoekende partij kan derhalve niet dienstig stellen dat er niet wordt gemotiveerd waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd of dat hiertoe automatisch werd besloten op grond van de vaststelling dat geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. Het bestuur heeft, zo blijkt duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing, wel degelijk een afweging gemaakt welke

gegevens eigen aan het geval van de verzoekende partij relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Deze motivering stelt verzoekende partij in staat om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekende partij inhoudelijke kritiek levert op de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. Wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betoogt verzoekende partij dat indien zij gehoord had geweest had kunnen wijzen op het feit dat zij een gezinsleven heeft met de heer A. en haar kinderen op het Belgische grondgebied. Zij wijst op een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie als op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.5. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoekende partij in haar betoog verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

2.6. Waar verzoekende partij betoogt dat zij een gezinsleven zou hebben met de heer A. dient de Raad vast te stellen dat noch uit het voorliggend verzoekschrift noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met de heer A. kan aangenomen worden.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekende partij in 2009 met haar echtgenoot, de heer N.T. en toen twee kinderen naar België is gekomen. In België zelf is verzoekende partij dan nog in 2011 bevallen van een derde kind van haar echtgenoot. Nadat haar echtgenoot in de gevangenis is beland wordt deze op 20 januari 2016 gerepatriëerd naar Kosovo waarbij hem tevens een inreisverbod voor acht jaar wordt betekend, geldig tot 7 januari 2024. Bij het thans voorliggend verzoekschrift voegt verzoekende partij een stuk waaruit blijkt dat zij op 18 februari 2016 is gaan inwonen bij de heer A., dit tezamen met haar drie kinderen. Verzoekende partij zelf staat nog steeds geregistreerd als zijnde gehuwd. Dat dit niet met de heer A. is blijkt uit het feit dat hij geregistreerd staat als ongehuwd zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij nog steeds gehuwd is met de heer N.T., de vader van haar kinderen, minstens worden geen concrete stukken voorgelegd waaruit het tegendeel zou blijken. Buiten het gegeven dat verzoekende partij is gaan inwonen bij de heer A. ligt geen enkel concreet gegeven voor waaruit kan blijken dat verzoekende partij werkelijk een gezinsrelatie onderhoudt met de heer A.. De Raad benadrukt dat het louter samenwonen op zich niet getuigt van een gezinsband. Gelet op voormelde vaststellingen heeft verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardige relatie met de heer A. geenszins aannemelijk gemaakt. In dat opzicht kan de verzoekende partij dan ook niet overtuigen waar zij meent dat – indien zij gehoord was geweest – dit element van invloed had kunnen zijn op de bestreden verwijderingsmaatregel.

Voorts blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt – haar drie kinderen eveneens illegaal op het grondgebied verblijven en geenszins gerechtigd zijn om in België te verblijven. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij zich

reeds op 6 december 2012 heeft uitgesproken over een humanitaire verblijfsaanvraag van verzoekende partij en haar gezin waarbij geoordeeld werd dat de kinderen naar school kunnen in het herkomstland en dat – aangezien geen enkel lid van het gezin verblijfsgerechtigd is – een terugkeer naar het herkomstland ook geen breuk inhoudt van de familiale relaties zodat er geen schending van artikel 8 EVRM voorligt. Verzoekende partij beperkt zich thans tot de stelling dat zij drie kinderen heeft en brengt aldus geenszins andere elementen aan waarmee de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben. Ook in dat opzicht kan de verzoekende partij niet overtuigen dat indien zij gehoord had geweest dit element van invloed had kunnen zijn op de bestreden verwijderingsmaatregel.

2.7. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt voorts als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienden te verlaten. Daarnaast moet worden gesteld dat niet blijkt dat verzoekende partij of een van haar gezinsleden gezondheidsproblemen zou hebben, die hen zouden verhinderen om terug te keren naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben en waarmee verweerder onterecht geen rekening zou hebben gehouden.

Er blijkt derhalve niet dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.8. Waar verzoekende partij nog de schending opwerpt van artikel 8 EVRM dient vooreerst gesteld dat wat betreft haar gezinsleven met de heer A. uit de bespreking hoger is gebleken dat verzoekende partij geen beschermenswaardige gezinsrelatie met deze persoon heeft aannemelijk gemaakt. Voorts blijkt dat zowel haar echtgenoot als haar kinderen niet verblijfsgerechtigd zijn in België zodat de bestreden beslissing er niet toe leidt dat verzoekende partij van haar gezinsleden gescheiden wordt.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij een privéleven zou hebben ontwikkeld op het Belgische grondgebied toont zij dit geenszins op concrete wijze aan. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van artikel 8 EVRM zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendig zodanig dat deze vreemdeling op duurzame wijze lokaal verankerd is in de samenleving van het gastland. Dit blijkt in casu niet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt enkel dat verzoekende partij, al dan niet samen met één of meerdere van haar kinderen, zich bezondigt aan winkeldiefstallen en dat zij en haar gezinsleden nooit zijn toegelaten tot verblijf. Op geen enkele wijze wordt aangetoond dat zij tijdens haar illegaal, minstens precair verblijf op het Belgische grondgebied, een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België. Hierbij dient erop gewezen te worden dat, zo al aangenomen zou kunnen worden dat verzoekende partij een privéleven in België heeft opgebouwd, het privéleven van de verzoekende partij zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

De verzoekende partij maakt het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bijgevolg niet aannemelijk.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.9. Waar verzoekende partij ten aanzien van het inreisverbod eveneens betoogt dat zij een gezinsleven heeft op het Belgische grondgebied en zij hieromtrent niet werd gehoord, verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger.

Verzoekende partij voert voorts wel aan dat er moest worden overgegaan tot een individueel onderzoek van de specifieke omstandigheden van het geval, doch laat na aan te tonen met welke concrete elementen bij het nemen van de bestreden beslissing werd nagelaten rekening te houden, dit in het licht van de bespreking hoger inzake haar gezinsleven. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat verweerder een dienstig gegeven of een relevante "*specifieke omstandigheid*" – zoals de aanwezigheid van gezinsleden – uit het oog verloor bij het opleggen van het bestreden inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar.

2.10. Verzoekende partij is het voorts oneens met de vaststelling dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden nu zij nog niet veroordeeld is en het slechts om een niet bewezen feit gaat.

2.11. Verzoekende partij betwist op zich evenwel niet dat ten hare laste een proces-verbaal werd opgesteld wegens winkeldiefstal. Het gegeven dat zij hiervoor nog niet werd veroordeeld, verhindert de verwerende partij geenszins om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

2.12. Verzoekende partij wijst vervolgens op rechtspraak van het Hof van Justitie (C-554/13) waarin wordt geoordeeld dat een lidstaat het begrip "*gevaar voor de openbare orde*" in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB L 348, blz. 98) per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen en dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn. In casu stelt de Raad vast dat het administratief dossier een stuk bevat waaruit duidelijk blijkt dat de politie heeft vastgesteld dat verzoekende partij, tesamen met één of meerdere van haar minderjarige kinderen, winkeldiefstal heeft gepleegd. In wezen betwist verzoekende partij dit gegeven niet. Er blijkt aldus niet dat verweerder niet naar deze vaststelling door de politie kon verwijzen in zijn beslissing. Er weze nog aangestipt dat het arrest Z. Zh. tegen Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van het Hof van Justitie van 11 juni 2015 C-554/13 waarnaar verzoekende partij verwijst niet enkel stelt dat het feit dat een derdelander wordt verdacht van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld op zich geen rechtvaardiging vormt voor het bestaan van een gevaar voor de openbare orde maar eveneens in punt 52 "*Voorts kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip „openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaat dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn.*" Er moet met de persoonlijke en actuele gedragingen rekening worden gehouden en in deze kon de gemachtigde het recentelijk plegen van een winkeldiefstal, met name op 4 maart 2017, waarbij verzoekende partij er ook niet voor terugdeinst om haar kinderen in te schakelen in het plegen van strafbare feiten, minstens hen mee op pad te nemen wanneer zij dergelijke feiten pleegt, wel degelijk redelijkerwijs als een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde beschouwen.

Het betoog van verzoekende partij laat de Raad verder niet toe vast te stellen dat verweerder bij zijn beoordeling dat verzoekende partij gelet op haar persoonlijke gedrag kan worden geacht de openbare orde te schaden, is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Een concrete uiteenzetting wordt in dit verband niet aangebracht.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER